Waf

Ik groei stilaan uit de kleinkinderen. Toen het nog baby'tjes waren was ik dikwijls de gedoodverfde babysit. Niet letterlijk want als ik veel verf bovenhaalde dan was hun teken- en kleurendrang was eerder dodelijk was voor muren en meubilair dan voor mij. Nee, nu zijn ze zo groot geworden dat ze mee op reis genomen kunnen worden, ingesnoerd op de achterbank als jetpiloten in hun schietstoel en gepaaid met iPad en filmpjes. De enige thuisblijver is de hond, en dan komt opa weer van pas. Ze werd bij me afgeleverd met hondenbrokjes en toebehoren. Er werd uitvoerig geknuffeld, gelikt en afscheid genomen, en dan was het enkel nog tussen ons. Enkel zij en ik. Twee weken lang!

Haar, het is een dame op leeftijd, zal ik L noemen om geen problemen met dierenrechtenverenigingen en GDPR te krijgen. Het is niet kies om de leeftijd van een dame te noemen, maar als die hoog genoeg is, dan mag het weer. Als ik mijn tafel van zeven bovenhaal dan moet L nu ongeveer zevenentachtig zijn. Maar ze is nog springerig en heel kwiek voor haar leeftijd. Ze is een fluffy wit wollig maltezerachtig onderdeurtje, maar met een eigen willetje, zo bleek. Op sommige punten geleken we wel op elkaar, hoewel het wollige er bij mij al wat af is. Dat is er eigenlijk nooit echt geweest. Maar honden en hun interimbaasjes...

Als gewoonlijk verkende ze even het huis en legde zich dan op de meest comfortabele zetel te rusten met uitzicht op de tuin. Er moest maar eens een inbreker opdagen. Ondertussen installeerde ik haar mand, duikelde bakjes op waar ik brokjes en water in deed en dan begon ik de bloemen en planten van de vensterbank aan de voorkant van de living te verhuizen. Dat laatste was een les die ik tijdens een vorige kortere logeerperiode van L had geleerd. Als er geluid aan de voorkant van het huis was, dan sprong ze blaffend via een zitbank op de vensterbank om de bron van het lawaai de stuipen op het lijf te jagen. Een keertje wandelde een poes van de buren in de tuin. L's hysterisch geblaf binnen achter glas lokte de belangstelling van de kat die nieuwsgierig dichterbij kwam en vlak voor L, aan de andere kant van het glas, er rustig bij ging zitten om de herrie te aanschouwen.

Wat ik ook geleerd had tijdens haar vorig verblijf was de verschrikking van de nacht. L nam de ganse dag ruimschoots de tijd om op allerlei ligplaatsen uit te rusten, wat haar in staat stelde de ganse nacht met een falset van langgerekte oeoeoe uithalen haar voorouders, de wolf, te eren en mij erop attent te maken dat ze liever niet alleen beneden achtergelaten werd terwijl ikzelf boven in bed lag. Er moest maar eens een inbreker komen. Herhaaldelijk ben ik als Zeus de trap van mijn slaapkamerolympus afgedaald om haar een donderpreek te geven, maar dan begint ze de verf van de deuren te krabben, en toen ik die met grote kartonnen dozen probeerde te beschermen, vond ik die 's morgens terug, grotendeels tot confetti gereduceerd. Deze keer zou ik haar mand boven in de slaapkamer zetten in de hoop dat ze daar kalmer zou zijn, wat vrij goed gelukt is, moet ik zeggen. Soms werd ik wel wakker omdat ze midden in de nacht het bed met me probeerde te delen, maar omdat het bed nogal hoog was en een sprong in het duister onzeker, lukte dat niet zo goed. Toch heb ik haar een keer opgerold op het dekbed aan het voeteneinde gevonden toen ik wakker werd.

Dus L besteeg en daalde af van de nachtelijke Olympus, gedragen door haar dienaar,

L onder de ene arm en de mand onder de andere gekneld. Als je korte pootjes hebt, dan is een open geverniste trap wat beangstigend, en wil je liever gedragen worden. Behalve de laatste morgen van haar verblijf. Toen moet ze het nakende afscheid voorvoeld hebben want toen ik me als gewoonlijk klaarzette op de bovenste trede, de mand reeds onder de ene arm geklemd en ik haar probeerde onder de andere arm op te pakken, stribbelde ze tegen. Ik zei, 'goed dan, jij je zin (we tutoyeerden mekaar ondertussen), ik ga naar beneden, blijf jij maar hier'. Ik was nog niet halfweg de living of ik hoorde trippeltrippel hondenpootjes de trap afdalen. Toen ik terugkeerde zat ze halfweg de trap, maar van zodra ze me zag weigerde ze nog verder af te dalen, en moet ik haar wel halfweg gaan ophalen.

Onze wandelingen samen waren memorabel. Als ik schoenen of een jas aantrok volgde ze me van zo kortbij dat ik over haar struikelde. Ofwel ging ik haar verlaten, wat een afschrikwekkend vooruitzicht was, ofwel mocht ze mee. Als ik een doctoraat moest gaan voorzitten sprong ze op de vensterbank aan de voorkant om me verdrietig na te staren als ik vertrok, en als ik dan daarna weer terugkeerde zat ze daar *weer* om me te verwelkomen. Ik vermijd om te schrijven 'zat ze daar *nog*', want als ik binnen was kon ik vaststellen dat de vuilbak aan een grondig sporenonderzoek was onderworpen, of was de open haard gecontroleerd op inbrekers met zwarte piet ambities. Maar de wandelingen samen waren een festijn. Na een uitvoerig geharrewar van poten en riempjes bij het omgorden van het harnas voor de leiband werd ik buiten getrokken alsof ze een sledehond was. Eenmaal buiten troonde ze me mee op verkenning in de buurt. Ik had nooit gedacht dat er in mijn straat zoveel snuffelgras stond. Regelmatig werd een secondenplasje gepleegd in een yoga-achtige armbalanshouding, steunend op de voorpoten en de achterpoten van de grond. Ik moet toegeven dat de pootjes van de zevenentachtigjarige dame die voor me uitsprong en verdween tussen de bosjes, nog bijzonder soepel bewogen. Haar hurkhoudingen waren problematischer en de achterpoten werden dan ook grondig met achterwaartse uithalen geveegd na afloop, een teken dat ik mijn ding mocht doen. Maar toen de geïmproviseerde poepzakjes die ik had gerecupereerd van mijn groenten- en fruitaankopen begonnen warm te worden, manoeuvreerde ik haar terug huiswaarts waar ze hijgend en met lebberende tong water uit het drinkbakje oplikte. Eten, wat later, was ook speciaal omdat een brokje uit het eetbakje werd opgepakt, dan naar een tapijt in de buurt werd gedragen om vervolgens daar knarsend vermalen te worden tussen de tanden. Na controle of er geen kruimel op het tapijt was achtergebleven herhaalde zich hetzelfde ritueel met alle volgende brokjes.

Wat me vooral bijgebleven is van haar veertiendaags verblijf zijn onze lange en diepgaande gesprekken. Zij, opgerold in een zetel, af en toe een oog opentrekkend, om te laten blijken zat ze wel degelijk luisterde. Of het nu ging over formules die zich niet numeriek lieten temmen, of over politiek, of het klimaat, of iets grappigs dat ik had meegemaakt, ze bleef het rustig aanhoren. Net alsof ze therapeute of psychiater was en me maar liet vertellen zonder in te grijpen, alleen deed ze het gratis en zat er geen limiet op de sessies. Na veertien dagen begin je al wat vertrouwelijker te worden en dwalen de gesprekken wel eens af in de richting van fundamentele levensvragen. Maar haar een antwoord ontlokken was moeilijk. Ik zou het zelf moeten oplossen. Een keertje toen ik echt bleef aandringen en een antwoord forceerde was haar enige commentaar: 'waf'. Zou dat het ultieme antwoord zijn op alle vragen? Niet 42 zoals beweerd wordt in *The hitchhiker's guide to the galaxy*

maar gewoon ‘waf’. Een doorwrocht antwoord van een wijze dame op leeftijd.